

Mål T-120/04

Peróxidos Orgánicos, SA mot Europeiska gemenskapernas kommission

”Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Organiska peroxider — Böter — Artikel 81 EG — Förordning (EEG) nr 2988/74 — Preskriptionstider — Överträdelsens varaktighet — Fördelning av bevisbördan — Likabehandling”

Förstainstansrättens dom (tredje avdelningen) av den 16 november 2006 . . II - 4446

Sammanfattning av domen

1. *Konkurrens — Administrativt förfarande — Kommissionens befogenheter (Rådets förordning nr 2988/74, artikel 1.1)*
2. *Konkurrens — Administrativt förfarande — Preskriptionstider i fråga om förfaranden — Den tidpunkt då fristen börjar löpa (Rådets förordning nr 2988/74, artiklarna 1.1 b, 1.2, 2.1, 2.2 och 2.3)*
3. *Konkurrens — Administrativt förfarande — Kommissionens beslut att fastställa en överträdelse (Artikel 81.1 EG)*

4. *Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Ett företags deltagande i en konkurrensbegränsande samverkan*
5. *Konkurrens — Administrativt förfarande — Kommissionens beslut att fastställa en överträdelse*
(Kommissionens meddelande 96/C 207/04)
6. *Konkurrens — Böter — Bedömning i förhållande till företagets individuella agerande*
(Artikel 81.1 EG)

1. Ett beslut genom vilket en överträdelse fastställs utgör inte en sanktionsåtgärd i den mening som avses i artikel 1.1 i förordning nr 2988/74 om preskriptionstider i fråga om förfaranden och verkställande av påföljder enligt Europeiska ekonomiska gemenskapens konkurrensregler och omfattas därför inte av den preskription som föreskrivs i den bestämmelsen. Att kommissionens befogenhet att ålägga böter preskriberats påverkar därför inte dess underförstådda befogenhet att fastställa en överträdelse. Att kommissionen utövar den underförstådda befogenheten att fastställa en överträdelse efter det att preskriptionstiden löpt ut förutsätter emellertid att den visar att det finns ett legitimt intresse av att fastställa detta.

förordning nr 2988/74 om preskriptionstider i fråga om förfaranden och verkställande av påföljder enligt Europeiska ekonomiska gemenskapens konkurrensregler i fråga om fortsatta eller upprepade överträdelser fem år förflyta från och med den dag överträdelserna upphör för att kommissionens befogenhet att ålägga böter skall vara preskriberad. Enligt artikel 2.1 i den ovannämnda förordningen kan emellertid denna frist avbrytas genom åtgärder som vidtas av kommissionen i syfte att få till stånd en förundersökning beträffande en överträdelse, bland annat av skriftliga framställningar med begäran om upplysningar. Avbrottet i preskriptionstiden gäller från och med den dag när mottagaren underrättas om den ovannämnda framställningen och innebär, enligt artikel 2.3 i den ovannämnda förordningen, att preskriptionstiden börjar löpa på nytt från den ovannämnda dagen.

(se punkt 18)

2. Med avseende på preskription skall i enlighet med artikel 1.1 b och 1.2 i

Med stöd av artikel 2.1 andra meningen i förordning nr 2988/74 gäller avbrott av

preskriptionstiden, som utlöses av att en begäran om upplysningar delges företag som deltagit i ett underavtal till en samverkan enligt artikel 2.2 i den ovan nämnda förordningen även andra företag som är parter i samma underavtal, även om denna begäran inte ställts till dessa.

åtminstone skall stödja sig på bevisning som hänför sig till omständigheter som ligger tillräckligt nära i tiden för att det rimligen skall kunna antas att överträdelsen fortsatt oavbrutet mellan två exakta dagar.

(se punkterna 46 och 47)

3. Det åligger den part eller myndighet som gör gällande att konkurrensbestämmelserna åsidosatts att förebbringa bevisning genom att styrka att omständigheter föreligger som utgör rekvisit för en överträdelse och det åligger det företag som åberopar rätten till försvar, då överträdelse kan konstateras, att visa att villkoren för att tillämpa ett sådant försvar är uppfyllda, varför denna myndighet alltså bör tillgripa andra bevismedel.

Överträdelsens varaktighet är ett rekvisit för begreppet överträdelse enligt artikel 81.1 EG och bevisbördan för att styrka detta åvilar i första hand kommissionen. Enligt rättspraxis fordras härvid att kommissionen, när bevisning saknas som gör det möjligt att direkt fastställa överträdelsens varaktighet,

Den allmänna principen att kommissionen skall styrka att samtliga omständigheter föreligger som utgör rekvisit för en överträdelse, inklusive dess varaktighet, och som kan inverka på den slutliga bedömningen av denna överträdelsens allvar påverkas inte av att det ifrågavarande företaget åberopat en grund avseende preskription som detta i princip har bevisbördan för. Förutom att denna grund inte avser konstaterandet av överträdelsen är det nämligen uppenbart att överträdelsens varaktighet och vilken dag denna upphörde måste fastställas när en sådan grund åberopas. Dessa omständigheter i sig gör det emellertid inte befogat att överföra bevisbördan i detta avseende till det ifrågavarande företaget. För det första utgör överträdelsens varaktighet, som förutsätter att den dag denna upphörde måste vara känd, en av de huvudsakliga omständigheterna för överträdelsen, och bevisbördan för detta åvilar kommissionen, oberoende av att den omständigheten att detta bestritts även utgör en del av grunden avseende preskription. Denna slutsats är vidare befogad mot bakgrund av att den omständigheten, att preskription enligt förordning nr 2988/74 om preskriptionstider i fråga om förfaranden och verkställande av påföljder enligt

Europeiska ekonomiska gemenskapens konkurrensregler inte inträtt med avseende på kommissionens förfarande, är ett objektivt rättsligt kriterium som följer av rättssäkerhetsprincipen och bekräftas i andra skälet i den ovan nämnda förordningen och som därför är ett villkor för giltigheten hos varje beslut om sanktionsåtgärder. Det åligger kommissionen att iaktta denna princip även om företaget inte åberopar någon grund i detta avseende.

uppmuntra till fortsatt överträdelse och äventyra upptäckten av den, varför detta tysta medgivande kan anses utgöra ett samförstånd eller ett passivt deltagande i överträdelsen.

(se punkt 68)

Fördelningen av bevisbördan kan dock variera, eftersom de faktiska omständigheter som en part åberopar kan vara sådana att motparten tvingas lämna en förklaring eller en motivering, vid äventyr av att bevisbördan kan anses ha uppfyllts.

(se punkterna 50–53)

4. Att ett företag inte öppet tar avstånd från en konkurrensbegränsande samverkan som det har deltagit i eller inte avslöjar det för de administrativa myndigheterna i detta avseende kommer att
5. Visserligen kan en viss vaksamhet mot uppgifter som de huvudsakliga deltagarna i en lagstridig konkurrensbegränsande samverkan lämnat frivilligt i allmänhet vara på sin plats, med beaktande av att deltagarna tenderar att vilja minska betydelsen av sin egen del i överträdelsen och öka betydelsen av de andras. Att påstå att dessa uppgifter inte är tillförlitliga, eftersom de lämnats i syfte att komma i åtnjutande av meddelandet om befrielse från eller nedsättning av böter i kartellärenden och att uppgiftslämnarna därför haft visst intresse av att lämna uppgifter till nackdel för övriga deltagare i samverkan, motsvarar emellertid inte den logik som ligger i det förfarande som föreskrivs i meddelandet om samarbete. Att begära att få komma i åtnjutande av detta meddelande för att bötesbeloppet skall minskas ger nämligen inte med nödvändighet upphov till ett behov av att förvanska bevisningen avseende övriga deltagare i den påtalade

konkurrensbegränsande samverkan. Att försöka vilseleda kommissionen kan nämligen leda till att uppriktigheten hos den som ansökt, och huruvida denne samarbetat, fullständigt kan komma att ifrågasättas, och denne riskerar därmed att inte fullständigt komma i åtnjutande av meddelandet om samarbete.

(se punkt 70)

6. Likabehandlingsprincipen skall tillämpas mot bakgrund av legalitetsprincipen, vilket innebär att ingen till sin egen förmån kan åberopa en lagstridig åtgärd som har gynnat någon annan. Att en lagstridighet eventuellt har begåtts med avseende på ett annat företag som inte är part i förevarande mål innebär inte att gemenskapsdomstolen kan fastställa att det i det anhängiggjorda målet aktuella

företaget har diskriminerats och därigenom utsatts för en lagstridig åtgärd. Ett sådant ställningstagande skulle vara det samma som att införa principen "lika lagstridig behandling" och att exempelvis förplikta kommissionen att bortse från den bevisning den har tillgång till för att vidta sanktionsåtgärder mot ett företag som begått en överträdelse endast på grund av att ett annat företag som möjligen befinner sig i en likartad situation utan rättsligt stöd har undgått sådana sanktionsåtgärder. Ett företag som genom sitt eget agerande har åsidosatt artikel 81.1 EG kan inte undgå sanktionsåtgärder på grund av att andra ekonomiska aktörer inte ålagts böter, när de fall som rör de sistnämnda aktörerna inte har underställts gemenskapsdomstolens prövning.

(se punkt 77)